

Medugorjében nyitottam meg a szívemet

James Caviezel (aki a Passió c. filmben Krisztust alakította) egy interjúban medugorjei látogatásairól, hite megújulásáról, a Passió film készítésének műhelytitkairól és a hit eredményes közvetítéséről beszélt.

A Monte Cristót forgattuk Írországbán, amikor Ivan Dragicevic, az egyik látnok Írországra látogatott. Elfoglaltságom és fenntartásaim miatt nem szándékoztam elmenni a meghirdetett találkozóra. Úgy tartottam, attól, hogy katolikus vagyok, nem kell elfogadnom Lourdes-ot, Fatimát vagy Medugorjét. Végül szabadnapot kaptam, így mégiscsak elmentem – eleveníti fel Medugorjével való kapcsolata kezdetét Caviezel a medjugorjemiracles.com által közölt interjúban.

„A zsúfolásig telt templom végében álltam, kissé bizonytalanul, hogy mi is történik valójában. A jelenés alatt a mellettem tolszékben ülő férfi letérdelt, és a fájdalom ellenére a hideg kövön térdelve imádkozott; ez nagyon megrendített. Néhány nap múlva – feleségem kérésére – ismét részt vettem a jelenésen, ezúttal Ivan közelében térdelve. Így imádkoztam: 'Jól van, itt vagyok, készen állok. Tégy velem, amit akarsz.' Abban a pillanatban úgy éreztem, mintha valami betöltene. Egyszerű, mégis különleges élmény volt. Zokogni kezdtem. Amikor felálltam, csurogtak az arcomon a könnyek.”

Iván hozzám fordult: „Jim, az embernek mindig van ideje arra, amit szeret. Ha egy nagyon elfoglalt ember beleszeret egy lányba, az ő számára mindig lesz ideje. Az embereknek azért nincs idejük Istenre, mert nem szeretik.”

Azokban a napokban valami megváltozott bennem. Korábban sohasem akartam megtanulni rózsafüzérezni, akkor azonban megszületett bennem ez a vágy. Egy reggel azt mondtam a sofőrnek, aki a filmezésre vitt: „Nem tudom, mit szól hozzá, de szeretnék elimádkozni egy rózsafüzért.” Meglepetésemre csak annyit mondott: „Rendben, imádkozzunk.”

Első medugorjei látogatása, amelyet a filmforgatás befejeztével tett, meghatározó volt James Caviezel számára. „Eleinte megdöbbenett, mennyit imádkoznak itt az emberek. Sporttáborra emlékeztetett, ahol nem csak egy mérkőzés van, hanem egymást érik a meccsek. Eleinte kicsit feszengtem; nem voltam hozzá szokva, hogy ennyit imádkozzam. Isten segítségét kértem. A negyedik nap nem vágytam másra, mint imádkozni. Imádság közben azt éreztem, kapcsolatban vagyok Istennel. Ezt az élményt kívánnám minden katolikusként!” Hozzátette: „Otthon a családban is ezt folytatjuk. Együtt járulunk a szentségekhez. Iskolába menet az autóban a gyerekekkel együtt mondjuk a rózsafüzért. Előfordult, hogy nem kezdtem el, mire a fiam kezdte mondani.”

„Ha Medugorje nem lenne, nem vállaltam volna Krisztus szerepét a Passióban – mondta a színész –, hiszen tudtam, hogy aki Krisztust alakítja, annak nagyon közel kell lennie hozzá. Én Medugorjében nyitottam meg a szívemet az ima és a szentségek felé. Mindennap gyóntam és szentségimádáson vettem részt. Mel Gibsonnal együtt vettünk részt a latin nyelvű szentmiséken. Medugorje számomra a szentségek megélését és az Egyházzal való egységet jelenti. Medugorjének köszönhetem, hogy hinni kezdtem, hogy Jézus valóban jelen van az Eucharishtiában, és megbocsátja a bűneimet. Ott tapasztaltam meg, micsoda ereje van a rózsafüzérnek, és mekkora ajándék, ha az ember mindennap szentmisén vesz részt.”

A kérdésre, hogy hogyan lehet növelni az emberekben a Jézusba vetett hitet, a színész így válaszolt: „Csak úgy, ha Jézus jelen van bennünk az Eucharisztia által, s így az emberek Jézust látják az életünkben. A Passió filmezésekor csináltattam egy belső zsebet a ruhámba, ahová betettem néhány ereklyét, köztük Krisztus keresztségének egy darabkáját. Azt akartam, hogy Jézus valóban jelen legyen, mert a nézőknek könnyebb lesz őt látni, ha én is őrá tekintek. Ezért az utolsó vacsora jeleneténél kérésemre a pap az Oltáriszentséggel a kezében állt az operatőr mellett, és együtt közelítették felém. A néző nem is sejti, hogy a szemem ragyogásában valóban Jézust, a Szentostya visszatükröződését látja. A keresztre feszítés

jeleneténél ugyanez történt: ott volt a pap, kezében az Oltáriszentséggel, én pedig egyfolytában imádkoztam.”

James Caviezel megjegyezte, hogy a forgatáskor nem a latin, arám, héber szövegek memorizálása okozta a legnagyobb nehézséget, hanem a fizikai megpróbáltatások. „Az utolsó jelenetnél meghúzódott a vállam, és kiugrott, valahányszor valaki hozzáért a kereszthez. Az ostorozás jeleneténél kétszer eltalált a korbács, amitől 14 cm-es seb lett a hátamon. Közben tüdőgyulladást kaptam. Mindehhez jött a krónikus fáradtság, hiszen hónapok óta hajnali 3-kor keltem, mert a sminkelés majdnem nyolc órát vett igénybe. Nehéz volt elviselni a nulla fok körüli hideget, különösen a keresztre feszítés jeleneténél, amikor mindössze egy vékony szövetdarab volt rajtam.”

A színész röviddel a Passió forgatásának befejezése után járt másodszor Medugorjében. E látogatás alkalmával megismerte Jozo Zovko atyát. „Találkoztunk. Kezét a vállamra tette. Én is a vállára tettem a kezem. Majd a fejemre tette a kezét; én is az övére. Abban a pillanatban egy belső hang szólalt meg bennem: 'Szeretlek, testvérem. Ez az ember szereti Istent.' Jozo atya ekkor megfordult, megkérdezte a tolmáctól, ki vagyok, és azt mondta, szeretne velem beszélni. Tartós barátság lett belőle.”

Magyar Kurír
(Tengernek Csillaga XVII/2.)